

K APLIKÁCIÍ § 390 CIVILNÉHO SPOROVÉHO PORIADKU

Pri úvahe o aplikácii § 390 Civilného sporového poriadku je potrebné rozlišovať medzi meritórnym a nemeritórnym odvolacím prieskumom aj s ohľadom na právo na rovný prístup sporových strán k odvolaciemu konaniu. Povinnosť aplikovať § 390 Civilného sporového poriadku nastáva, ak v poradí prvé aj druhé preskúmané rozhodnutia okresného súdu sú meritórnej povahy.

V prvom odvolacom konaní krajský súd posudzoval výlučne splnenie procesných podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného so záverom, že tieto podmienky splnené neboli, a preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V druhom odvolacom konaní krajský súd vykonal meritórny odvolací prieskum napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Postup krajského súdu, ktorý nerešpektovanie zákonného príkazu nezrušiť nové rozhodnutie súdu prvej inštancie po zrušení skoršieho rozsudku odôvodnil odlišným rozsahom a povahou oboch odvolacích prieskumov, je v súlade s ústavnými požiadavkami základného práva na súdnu ochranu a obsahom práva na spravodlivý proces.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 215/2022 z 26. apríla 2022)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **DIFFEWA s. r. o.**, Námestie Jozefa Herdu 579, Tmava, IČO 47 498 561, zastúpenej advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 50 430 742, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Ivana Petkova, proti postupu Krajského súdu v Tmave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 65/2020 a uzneseniu Krajského súdu v Tmave č. k. 10 Co 65/2020-184 z 8. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Tmave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 65/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“) a uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 65/2020-184 z 8. decembra

2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, zároveň žiada priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 500 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka vystupuje v právnom postavení žalovanej proti žalobkyni L. P. (ďalej len „žalobkyňa“) v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 C 26/2017 o zaplatenie peňažnej sumy 3 000 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozsudkom pre zmeškanie žalovaného č. k. 32 C 26/2017-91 z 12. júna 2018 žalobe vyhovel z dôvodu, že sťažovateľka sa bez ospravedlnenia nedostavila na súdom nariadené pojednávanie. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 10 Co 246/2018-136 z 5. novembra 2019 rozsudok pre zmeškanie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že neboli splnené zákonné dôvody na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, keďže sťažovateľka nebola o následkoch nedostavenia sa na nariadené pojednávanie bez ospravedlnenia spočívajúcich v možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie náležite poučená.

3. Po vrátení veci okresný súd rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 32 C 26/2017-157 z 25. mája 2020 tak, že žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania okresný súd považoval za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so sťažovateľkou zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy na kúpu nehnuteľnosti, ktorou sa žalobkyňa zaviazala uzatvoriť kúpnu zmluvu do určitého dátumu. Pre prípad nesplnenia tohto záväzku sa žalobkyňa zaviazala uhradiť sťažovateľke zmluvnú pokutu vo výške 3 000 eur. Zároveň pri podpise zmluvy o budúcej zmluve zložila žalobkyňa zálohu na kúpnu cenu za prevod nehnuteľnosti vo výške 3 000 eur. Žalobkyňa svoj záväzok uzatvoriť kúpnu zmluvu nesplnila, preto sťažovateľke vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3 000 eur, pričom túto pohľadávku si sťažovateľka uspokojila zo zaplatenej zálohy na kúpnu cenu.

4. Žalobkyňa v súdnom konaní spochybnila platnosť zmluvy o budúcej zmluve, pretože podľa jej názoru ju sťažovateľka riadne neinformovala o právnych vadách viaznucich na nehnuteľnosti, ktorú mala v úmysle kúpiť, čím ju mala sťažovateľka uviesť do omylu, preto zmluva o budúcej zmluve bola neplatnou v zmysle § 49a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Okresný súd uviedol, že žalobkyňa nebola uvedená do omylu, keďže si sama mala a mohla zabezpečiť dostatok informácií o stave nehnuteľnosti, zúčastnila sa jej obhliadky, a teda mohla sama zistiť, že na pozemku, ktorý mala v úmysle kúpiť, sa nachádzajú aj stavby nezapísané na liste vlastníctva, ktoré boli vybudované bez povolenia stavebného úradu. Sama žalobkyňa teda nebola dostatočne dôslednou pri preverovaní predmetu kúpy, nepostupovala s obvyklou mierou opatrnosti, preto bola uvedená do omylu, a nevyvinula obvyklú starostlivosť. Omyl, ktorého sa dovoľáva, nie je omylom ospravedlniteľným ani skrytým, teda nevyvoláva právne následky neplatnosti právneho úkonu, čím zmluva o budúcej zmluve nemôže byť posudzovaná ako neplatný právny úkon. K vzniku bezdôvodného obohatenia na strane sťažovateľky nemohlo dôjsť.

5. Rozsudok okresného súdu napadla žalobkyňa odvolaním z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), v ktorom argumentovala nedostatočné odôvodnenie, svojvoľnosť a celkovú nespravodlivosť rozsudku okresného súdu. Konkrétne poukázala na to, že nezanedbala žiadnu povinnosť. Kúpu nehnuteľnosti zastrešovala realitná kancelária, preto sa

žalobkyňa spoliehala na to, že nehnuteľnosť žiadnymi skrytými vadami netrpí. Na obhliadke nehnuteľnosti sama nemohla zistiť, či k prevádzanej nehnuteľnosti náležia aj tzv. nelegálne stavby, na túto okolnosť mala byť upozomená samotnou realitnou kanceláriou. O tejto skutočnosti sa dozvedela až pri riešení financovania kúpy nehnuteľnosti prostredníctvom hypotekárneho úveru. Žalobkyňa nemala právne vzdelanie ani vzdelanie v stavebných predpisoch, sama nemala vedomosť, aké stavby podliehajú povolovaciemu procesu a je potrebné ich zapisovať do evidencie katastra. Bola toho názoru, že týmito informáciami disponuje realitná kancelária ako odborník v oblasti prevodov nehnuteľností. Právne vady zistené na predmetnej nehnuteľnosti jej neboli vopred oznámené, preto bola uvedená do omylu, ktorý založil neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve, resp. by mohlo ísť aj o absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi, resp. o nemožné plnenie.

6. Napadnutým uznesením krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalobkyňa mala vyvinúť väčšiu mieru opatrnosti, najneskôr na obhliadke nehnuteľnosti si musela všimnúť, že na pozemku sa nachádzajú stavby, ktoré nie sú zapísané na príslušnom liste vlastníctva, bola uzročená s tým, že tieto stavby možno dodatočne legalizovať, pričom až pri problémoch pri financovaní kúpy prehodnotila svoj názor na kúpu. V jej prípade teda nebolo možné hovoriť o omyle v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka. Zmluva o budúcej zmluve sa podľa názoru súdu neprieči zákonu ani dobrým mravom, preto nemožno hovoriť ani o jej absolútnej neplatnosti.

7. Odvolací súd sa ale nestotožnil s právnym posúdením nároku sťažovateľky na zmluvnú pokutu, ktorá bola medzi stranami dojednaná. Uviedol, že tento záver okresného súdu je predčasný a nedostatočne odôvodnený. Okresný súd mal vec posúdiť aj z hľadiska ďalších skutkových podstatí bezdôvodného obohatenia, k čomu poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 256/2010 z 28. septembra 2011. Závery okresného súdu sú podľa jeho názoru v tomto smere predčasné, rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný a neobsahuje náležitosti v zmysle § 220 CSP, čo malo za následok jeho zrušenie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

8. Odvolací súd sa vyjadril aj k možnosti aplikácie § 390 CSP. Podľa jeho názoru aj keď zrušoval rozsudok súdu prvej inštancie už v poradí druhýkrát, v prvom prípade nešlo o meritórny rozsudok okresného súdu v pravom zmysle slova, ale o rozsudok pre zmeškanie. V prvom odvolacom konaní krajský súd posudzoval, či boli splnené podmienky na vydanie tohto typu rozhodnutia, vec samu meritórne posudzoval až v poradí druhom odvolacom konaní. Ak by odvolací súd postupoval podľa § 390 CSP a sám by vo veci rozhodol, uprel by stranám ich právo na dvojinštančnosť konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Napadnuté uznesenie, ako aj postup krajského súdu v súdnom konaní rozporuje sťažovateľka touto ústavnou sťažnosťou, v ktorej argumentuje:

a) Podľa názoru sťažovateľky krajský súd rozšíril odvolací prieskum nad obsah formulovaný žalobkyňou v rozpore s § 380 ods. 1 CSP, čím zasiahol do práva sťažovateľky na rovnosť strán konania, ako aj do práva na kontradiktórnosť konania.

b) Krajský súd opomenul postup v zmysle § 390 CSP, k čomu sťažovateľka poukazuje aj na závery ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 455/2021, ako aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Buchholz proti Nemecku a König proti

Nemecku. Podľa jej názoru odvolací súd, rozhodujúc v poradí druhýkrát o veci samej, mal rozhodnúť spor konečným spôsobom.

c) Priznanie primeraného finančného zadost'učinenia odôvodňuje praxou ESLP (Apicella proti Taliansku), pričom požadovaná suma má reparovať nielen vznik zbytočných priet'ahov v konaní, ale aj opomenutie § 390 CSP, čím sa konanie neprimerane opätovne predlžuje.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'tažnosti

10. Podstatou ústavnej s'tažnosti je s'tažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku napadnutého uznesenia krajského súdu a jeho postupu v súdnom konaní, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, spočívajúceho v nerešpektovaní zákonného ustanovenia § 390 CSP.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

11. V zmysle § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

12. Na toto ustanovenie reaguje aj ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, v zmysle ktorej krajský súd ako súd odvolací rozhodujúci už v poradí druhýkrát vo veci samej má vec ukončiť meritórnym rozhodnutím, a nie kasačným. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd judikuje, že opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol, zakladá danosť takého procesného excesu, v príčinnej súvislosti s ktorým bolo porušené s'tažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018 a I. ÚS 218/2019).

13. Opomenutie, resp. nerešpektovanie dikcie § 390 CSP má teda za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s následkom zrušenia takéhoto kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Už uvedená rozhodovacia činnosť ústavného súdu odráža situáciu, keď odvolací súd vec meritórne posudzoval už druhýkrát, resp. ďalšíkrát a nerešpektoval § 390 CSP, a to bez ohľadu na to, či prvý meritórny odvolací prieskum bol vykonaný pred účinnosťou novej právnej úpravy civilného sporového konania (porov. I. ÚS 570/2017, I. ÚS 227/2018, III. ÚS 5/2018).

15. V prerokovanej veci krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia odôvodnil, prečo neaplikoval § 390 CSP, pričom v bode 8 odôvodnenia osobitne zdôraznil odlišnosť individuálnych okolností ním prejednáwanej veci od okolností tých vecí, v ktorých ústavný súd

konštatoval porušenie práv sťažovateľov nerešpektovaním § 390 CSP (III. ÚS 379/2018, III. ÚS 5/2018).

16. Ústavný súd rovnako identifikoval, že okolnosti, za ktorých došlo v posudzovanej veci k druhému zrušeniu rozsudku, sa odlišujú od prípadov, ktorých sa dotýka skoršia rozhodovacia činnosť ústavného súdu. V prerokovanej veci v prvom odvolacom konaní krajský súd posudzoval výlučne splnenie procesných podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného so záverom, že tieto podmienky splnené neboli, a preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil späť okresnému súdu na ďalšie konanie. V poradí druhom odvolacom konaní krajský súd vykonal meritórny odvolací prieskum napadnutého rozsudku okresného súdu a opätovne zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

17. Ústavný súd tak musí zaujať stanovisko k otázke, či postup krajského súdu, ktorý nerešpektovanie zákonného príkazu nezrušiť nové rozhodnutie súdu prvej inštancie po zrušení skoršieho rozsudku odôvodnil odlišným rozsahom a povahou oboch odvolacích prieskumov, je v súlade s ústavnými požiadavkami základného práva na súdnu ochranu a obsahom práva na spravodlivý proces, teda či zvolený výklad procesnej normy porušuje sťažovateľkou označené práva.

18. Odborná literatúra k § 390 CSP uvádza, že povinnosť jeho aplikácie sa vyžaduje, ak obidve odvolaním preskúmané rozhodnutia okresného súdu boli meritórnej povahy, t. j. rozsudky (porov. ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1306 a nasl.). V prejednávanej veci možno konštatovať, že táto podmienka bola z pohľadu formy rozhodnutia splnená, pretože krajský súd už aj v prvom prípade zrušil rozsudok okresného súdu. Z pohľadu zmyslu a účelu § 390 CSP nemožno opomenúť, že prvý rozsudok okresného súdu bol rozsudkom pre zmeškanie, čo je osobitná procesná forma rozhodnutia vydaného v osobitom procesnom postupe skráteného konania. Tomu zodpovedá aj obsah odvolania, v ktorom žalovaná sťažovateľka namietala nesplnenie podmienok vydania kontumačného rozsudku, rovnako aj rozsah prieskumu odvolacieho súdu, ktorý neposudzoval meritórne predmet sporu, zistený skutkový stav ani jeho právne posúdenie, ale výlučne otázku splnenia hypotézy § 274 CSP.

19. Až v druhom rozsudku súd prvej inštancie poskytol sporovým stranám rozsudok v merite veci s úplným odôvodnením (s opačným výrokom ako pri rozsudku pre zmeškanie), proti ktorému sa žalobkyňa bránila vecnými námietkami. Tie krajský súd posudzoval v druhom odvolacom konaní, v ktorom dospel k záveru o potrebe zrušenia rozsudku pre nedostatok odôvodnenia a neúplnosť právnej argumentácie. Krajský súd v tomto rozhodnutí vyslovil aj záväzný právny názor.

20. Ústavný súd preto nepovažuje odôvodnený záver krajského súdu o neaplikovaní § 390 CSP v individuálnych okolnostiach sporu za arbitrárny, svojvoľný či popierajúci zmysel aplikovaného ustanovenia. Úvahu krajského súdu o potrebe rozlišovať medzi meritórnym a nemeritórnym odvolacím prieskumom považuje za logickú, rešpektujúcu účel § 390 CSP, a to aj s ohľadom na právo na rovný prístup sporových strán k odvolaciemu konaniu.

21. Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, a to z dôvodu, že odvolací súd posudzoval rozsudok súdu prvej inštancie nad rámec odvolacích dôvodov. S uvedenou námietkou sa ústavný súd rovnako nestotožňuje, keďže žalobkyňa v odvolaní síce označila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, pričom ale výslovne namietala, že rozsudok okresného súdu je svojvoľný a nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd v podanom odvolaní, posudzujúc ho podľa jeho obsahu,

identifikoval aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konkrétne porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo napokon viedlo k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

22. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoj zdržanlivý postoj k preskúvaniu rozhodnutí odvolacích súdov majúci charakter s prihliadnutím na charakter základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ako výsledkových práv, pričom sa zohľadňuje intenzita zásahu kasačného rozhodnutia do podstaty týchto práv.

23. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok ESLP vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú v zásade ako celok, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd (IV. ÚS 79/2020, IV. ÚS 357/2021). Ústavný súd preto spravidla nepristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí odvolacích súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017). Takýto prieskum je pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparaovateľná v ďalšom konaní (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018).

24. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

25. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote v súvislosti s nerešpektovaním § 390 CSP zo strany krajského súdu, keďže nerozhodnutím o veci samej sa súdne konanie neprímerane predlžuje.

26. Ako ústavný súd už konštatoval, v tomto prípade je nerešpektovanie § 390 CSP odvolacím súdom akceptovateľné, preto postupom krajského súdu nedochádza ani k zásahu do práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem uvedeného je podstatný aj právny názor tvoriaci súčasť ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 115/2018), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany (doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) porušovanie označeného základného práva príslušným orgánom verejnej správy ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 350/2017).

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že neopodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti v tejto časti by bola daná aj celkovou dĺžkou odvolacieho konania, od vydania meritórneho rozsudku okresného súdu 25. mája 2020 do rozhodnutia krajského súdu o jeho zrušení 8. decembra 2021 uplynulo takmer 19 mesiacov, čo je obdobie spĺňajúce požiadavku primeranosti dĺžky odvolacieho konania (porov. IV. ÚS 613/2021, IV. ÚS 116/2021), navyše predmet sporu nespadá do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup.

28. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.